

Nhớ Hà Nội

Có cô nàng thi sĩ,
Chiều nay tư cổ hương,
Đi dạo bao phố phường,
Của Hà Thành yêu dấu.

Những buổi chiều nhạt sầu,
Hoa sữa rụng bên đường,
Thơm dướm chiều mù sương,
Bên hồ Tây tắt nắng.

Trên con đường Quan Thánh,
Về trường Bưởi xa xưa,
Hương hoa sữa nhẹ đưa,
Như ru hồn lữ khách.

Ô Cầu Dền, Đống Mác,
Ô Cầu Giấy, Chợ Dưa,
Thành quách cũ xa xưa,
Hồn tiền nhân làng vắng.

Con Voi Phục ngũ yên,
Trên đường về Giảng Võ,
Đền Văn Miếu tôn nghiêm,
Rợp tầng cao bóng mát.

Về hàng Đào, hàng Bạc,
Thăm Hàng Chiếu, Đồng Xuân,
Nhớ bóng cầu Long Biên,
In hình Ô Quan Trướng.

Chiều trên bến Chương Dương,
Sông Hồng Hà bát ngát,
Mái đỏ bao lâu cát,

Giờ loang lổ rêu phong,
Hà Nội mãi trong lòng
Dù sao đời vật đổi,
Dù dòng đời trôi nổi,
Dù biết xứ tha hương,

Vẫn giữ mãi tình thương,
Bao mùa mưa rồi nắng,
Bên hồ Gươm soi bóng,
Thật trong và thật êm.

Phố cũ vẫn êm đềm,
Ru bao lời tình tự
Tuổi thơ vô tư lự,
Gửi biết mấy niềm vui.

Nhớ Hà Nội vào thu,
Góc hoàng lan chớm nụ
Chùm hoa sữa thơm ru,
Khi băng vỉa ửng đỏ

Trời thu trăng thật tỏ
Tim rõ cảnh băng lạnh,
Như tha thiết phủ giăng,
Bên ven hồ Trúc Bạch.

Mưa buồn rơi bên vách,
Từng giọt thấm vào tim,
Giờ nhắc nhớ tôi tìm,
Người xưa về nhạt sầu.

Ôi đau thời thơ ấu,
Đã gửi lại Thăng Long,
Giờ se sắt trong lòng,
Trời vào thu xa xứ.

Thôn Đoài